

DECIZIA nr.369
din 5 iulie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr.136/2020 privind
instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc
epidemiologic și biologic, în ansamblu, și a sintagmei „în termen de 5 zile de la
data publicării actului administrativ” din cuprinsul art.15 alin.(4) din această
lege, în special**

Nepublicată

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciocină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Patricia-Marilena Ionea	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ”, cuprinsă în art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, astfel cum a fost modificată prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.63/2021 pentru modificarea art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. Excepția a fost ridicată de Avocatul Poporului, în temeiul art.146 lit.d) din Constituție și al art.15 alin.(1) lit.i) din Legea nr.35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2550D/2021.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției prin consilier Linda Zenovia Timofan, cu împuternicire depusă la dosar. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr.2687D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr.136/2020. Excepția a fost ridicată de Cristian Adrian Secu în Dosarul nr.4657/2/2021 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentanta Avocatului Poporului și reprezentanta Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art.53 alin.(5) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr.2687D/2021 la Dosarul nr.2550D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Avocatului Poporului, care arată că, prin dispozițiile de lege criticate, legiuitorul a înțeles să introducă o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc al actelor administrative emise de autoritățile publice, prin instituirea unui termen de 5 zile de la data publicării pentru contestarea tuturor actelor administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor dispuse în temeiul Legii nr.136/2020. Totodată, plecând de la natura actului administrativ cu caracter normativ, menționează că acesta stabilește reguli generale de conduită, cu caracter impersonal, obligatoriu, iar relațiile sociale pe care le reglementează au un caracter abstract, de aplicabilitate repetată și pot genera drepturi și obligații subiective în favoarea sau în sarcina unui număr nedeterminat de subiecți de drept sau situații. Așadar, în măsura în care emitentul unui act administrativ normativ depășește limitele legale, persoana vătămată are la dispoziție o perioadă extrem de scurtă, de numai 5 zile de la data publicării, în care poate supune controlului judecătoresc actul administrativ în cauză. După trecerea acestui termen, aceste acte juridice sunt sustrate de la controlul judecătoresc, împotriva lor nemaiputându-se exercita nicio acțiune directă. Aceste acte nu vor putea fi atacate nici pe cale

principală, nici pe cale incidentală, fiind îngădit astfel accesul liber la justiție, care, în contenciosul administrativ, are o deosebită importanță. De asemenea, reprezentanta Avocatului Poporului susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art.52 și ale art.126 alin.(6), al căror conținut îl redă, și arată că nu pot fi instituite excepții prin care sunt reglementate limitări în timp ale controlului judecătoresc, mai ales în contenciosul administrativ, chiar și în situații de urgență. Amintește jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr.457 din 25 iunie 2020, în care s-a reținut că și în situații de urgență publică, principiile statului de drept trebuie să primeze. În concluzie, existența unor situații de risc epidemiologic și biologic pe teritoriul României nu poate constitui temeiul restrângerii exercițiului accesului liber la justiție prin impunerea unor condiții excesive, de o asemenea manieră încât restrângerea temporară să se convertească într-o interdicție absolută de exercitare a dreptului de sesizare a instanțelor de judecată. Pentru motivele arătate, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

7. Reprezentanta Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că, așa cum rezultă din art.126 alin.(2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a regulilor de procedură în fața acestora aparține în exclusivitate legiuitorului. Accesul liber la justiție nu presupune că acesta este un drept absolut, ci este compatibil cu limitări și condiționări, cu condiția să nu fie atinsă însăși substanța acestui drept. Totodată, accesul liber la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale, în condiții deosebite. Or, o astfel de condiție deosebită o reprezintă cea care a determinat elaborarea Legii nr.136/2020, care a impus instituirea unor măsuri vizând protejarea sănătății publice. De esența actelor emise în baza Legii nr.136/2020 este faptul că au vizat măsuri temporare, limitate în timp, astfel că se justifică atacarea acestora într-un termen cât mai aproape de data emiterii lor, când acestea au început să-și producă efectele, și nu după ce aceste acte au fost publicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Adresa nr.14804 din 28 iulie 2021, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.6582 din 28 iulie 2021, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.d) teza finală din Constituție, ale art.15 alin.(1) lit.i) din Legea nr.35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, precum și ale art.32 din Legea nr.47/1992, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ”, cuprinsă în art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, astfel cum a fost modificată prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.63/2021 pentru modificarea art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.**

9. Prin Încheierea din 9 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr.4657/2/2021, **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic.** Excepția a fost ridicată de Cristian Adrian Secu într-o cauză având ca obiect anularea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.43/2021 privind aprobarea listei țărilor/teritoriilor de risc epidemiologic ridicat, criteriile pe baza cărora se stabilesc acestea, precum și a regulilor de aplicare a măsurii carantinei asupra persoanelor care sosesc din acestea în România și a anexelor aferente.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** Cristian Adrian Secu, în Dosarul nr.4657/2/2021 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, arată că Legea nr.136/2020, în ansamblul său, este contrară prevederilor constituționale ale art.1 alin.(3) și (5) coroborate cu cele ale art.141. În acest sens, arată că, potrivit expunerii de motive la Legea nr.136/2020, acest act normativ conține măsuri restrictive pentru prevenirea și combaterea epidemiilor/pandemiilor care vizează restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale pentru apărarea/ocrotirea sănătății publice. Invocă art.2 și 7 din Legea nr.248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social și arată că din fișa legislativă a Legii nr.136/2020 reiese că nu a fost solicitat avizul acestei instituții. În aplicarea normelor constituționale de referință, respectiv art.141 din Constituție, Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impune, prin art.31 alin.(3), ca forma finală a instrumentelor de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative să facă referiri la avizul Consiliului Legislativ și, după caz, al altor autorități avizatoare, precum Consiliul Economic și Social. În sprijinul criticilor formulate, invocă mai multe decizii ale Curții Constituționale, precum Decizia nr.139 din 13 martie 2019, Decizia nr.140 din 13 martie 2019, Decizia nr.141 din 13 martie 2019, Decizia nr.393 din 5 iunie 2019. De asemenea, citează

paragraful 85 din Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, cu referire la principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementat de art.1 alin. (3) din Constituție.

11. Autorul excepției amintește că în raportul intitulat *Rule of law checklist*, adoptat în sesiune plenară (Veneția, 11-12 martie 2016), Comisia de la Veneția a reținut că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept. Sub acest aspect sunt relevante, între altele, potrivit aceluiași document, existența unor reguli constituționale clare în privința procedurii legislative, dezbaterile publice ale proiectelor de legi, justificarea lor adecvată, existența evaluărilor de impact înainte de adoptarea legilor. Referitor la rolul acestor proceduri, Comisia reține că statul de drept este legat de democrație prin faptul că promovează responsabilitatea și accesul la drepturile care limitează puterile majorității.

12. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate vizând art. 15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021, în limita sintagmei „*în termen de 5 zile de la publicarea actului administrativ în Monitorul Oficial al României*”, atât Avocatul Poporului, cât și Cristian Adrian Secu arată că aceste dispoziții de lege aduc atingere prevederilor art. 21, ale art. 52 și ale art. 126 alin. (6) din Constituție. În acest sens, arată că forma inițială a art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 prevedea că „*Toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim la instanța competentă, cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 5 zile de la publicarea actului administrativ în Monitorul Oficial al României sau de la data luării la cunoștință a conținutului actului în cazul nepublicării acestuia*”. Aceste dispoziții au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021. Așa cum reiese din preambulul acestei ordonanțe de urgență, legiuitorul delegat a recunoscut dificultățile apărute în practică din cauza nepublicării unor acte administrative normative. Cu toate acestea, în încercarea de a corecta situația creată anterior, a limitat în timp accesul liber la justiție. În aceste condiții, se ridică problema existenței unui viciu de neconstituționalitate în privința instituirii termenului de 5 zile de la data publicării, în care legiuitorul delegat a permis ca toate actele administrative cu caracter normativ să fie atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, cu acțiune în anulare la instanța competentă atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie.

13. Astfel, deși în adoptarea unui act administrativ normativ administrația se ghidează după anumite reguli expres stabilite prin lege, fără posibilitatea de a acționa arbitrar, pot exista situații în care limitele legale apar ca fiind nesocotite. Or, în cazul de față, în măsura în care emitentul unui act administrativ normativ depășește limitele legale, persoana vătămată are la dispoziție o perioadă extrem de scurtă, de doar 5 zile de la data publicării, în care această categorie de acte administrative este susceptibilă a fi supusă controlului de legalitate în fața unei instanțe de judecată.

14. Practic, prin păstrarea sintagmei „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*”, cuprinsă în norma criticată, actele administrative cu caracter normativ, după trecerea perioadei de timp indicate, vor fi exceptate de la controlul judecătoresc, întrucât împotriva acestora nu se va mai putea exercita nicio acțiune directă, neputând fi aplicate prevederile legii generale. Astfel că, în condițiile existenței unei reglementări speciale printr-o lege, și anume Legea nr. 136/2020, care fixează un termen de 5 zile de la data publicării, ținând cont de principiul *specialia generalibus derogant*, actele administrative normative nu vor putea face nici obiectul unei excepții de nelegalitate, aceasta fiind o modalitate de contestare dedicată exclusiv actelor administrative cu caracter individual.

15. În concret, prin sintagma criticată, legiuitorul reglementează o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc al actelor administrative, deoarece toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din Legea nr. 136/2020, după expirarea celor 5 zile de la data publicării acestora, nu vor mai putea fi atacate nici pe cale principală, nici pe cale incidentală. Se ajunge în acest mod la o îngrădire a exercitării accesului liber la justiție, îngrădire prohibită la nivel constituțional de prevederile art. 21 alin. (2).

16. Existența oricărui impediment, în cazul de față necontestarea actului administrativ normativ în termen de 5 zile de la publicare, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege acest drept persoanei interesate, încalcă prevederile art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție, ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

17. Dreptul fundamental de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, are o importanță deosebită în contextul unui contencios administrativ a cărui soluționare este determinantă cu privire la existența sau inexistența unui drept civil al justițiabilului, iar protecția efectivă a justițiabilului și restabilirea legalității unui act administrativ normativ neconform implică un acces liber la un tribunal.

18. Dispozițiile de lege criticate aduc atingere și dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică și al controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, reglementate în art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituție. În acest sens, Avocatul Poporului arată că, potrivit art. 52 din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ normativ, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei oricând. Mai mult, singurul sediu al materiei cu privire la actele administrative exceptate de la controlul judecătoresc, la nivel constituțional, este reprezentat de art. 126 alin. (6), potrivit căruia „*controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat (...)*”. Pentru acest motiv, sintagma „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*”, cuprinsă în art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, republicată, astfel cum a fost modificat prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021, nu poate să instituie asemenea excepții limitative în timp, fără ca prin aceasta să nu încalce textul constituțional indicat, ale cărui dispoziții sunt imperative.

19. De altfel, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 225 din 9 martie 2010, că atribuția definitorie a puterii judecătorești este înlăptuirea justiției, iar, în materia actelor administrative emise de autorități publice, prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție garantează controlul judecătoresc asupra acestora, exercitat pe calea contenciosului administrativ. Instituția contenciosului administrativ cuprinde ansamblul de reguli ale exercitării de către persoanele vătămate a unei acțiuni directe, în fața instanțelor judecătorești competente, împotriva unui act administrativ apreciat a fi ilegal sau, după caz, împotriva refuzului unei autorități publice de a soluționa o cerere în termenul prevăzut de lege. În acest fel, instituția contenciosului administrativ apare ca fiind o garanție a drepturilor și libertăților cetățenilor împotriva eventualelor abuzuri ale autorităților publice.

20. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a mai stabilit că „esențială este sporirea garanțiilor controlului judecătoresc asupra actelor administrative ale autorităților publice” (Decizia nr. 267 din 7 mai 2014).

21. Prin urmare, instituirea unui termen pentru contestarea legalității tuturor actelor administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din Legea nr. 136/2020 contravine dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (6), care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, precum și ale art. 21 alin. (1), care consacră accesul liber la justiție.

22. De altfel, prin Decizia nr. 1037 din 9 iulie 2009 și Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, Curtea Constituțională a admis, pentru argumente de aceeași natură, excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996 și ale art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, prin care se stabilea un termen pentru atacarea în contencios administrativ a actelor administrative cu caracter normativ emise de Consiliul Concurenței, respectiv de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

23. În analiza excepției de neconstituționalitate, trebuie avute în vedere și considerentele Deciziei nr. 457 din 25 iunie 2020, în care Curtea a reținut studiul Comisiei de la Veneția care a reamintit că „[e]l conceptul de stare de urgență” se bazează pe presupunerea că în anumite situații de urgență de ordin politic, militar și economic, sistemul de limitări impuse de ordinea constituțională trebuie să cedeze în fața puterii sporite a executivului. Cu toate acestea, chiar și în stare de urgență publică, principiul fundamental al statului de drept trebuie să prevaleze. Statul de drept constă în mai multe aspecte care sunt toate de importanță capitală și trebuie menținute într-un mod integral. Aceste elemente sunt principiul legalității, separarea puterilor, împărțirea puterilor, drepturile omului, monopolul statului asupra forței, administrarea publică și independentă a justiției, protecția vieții private, dreptul la vot, libertatea de acces la puterea politică, participarea democratică a cetățenilor și supravegherea de către aceștia a procesului decizional, luarea deciziilor, transparența guvernării, libertatea de exprimare, asociere și întrunire, drepturile minorităților, precum și regula majorității în luarea deciziilor politice. Statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente. Securitatea juridică a persoanelor trebuie să fie garantată. [CDL-AD(2011)049, Aviz cu privire la proiectul de lege asupra regimului stării de urgență din Armenia, § 44, citat în recentul studiu *Respect for democracy, human rights and the rule of law during states of emergency - reflections*, CDL-PI(2020)005rev, 26 mai 2020.]

24. Prin urmare, existența unor situații de risc epidemiologic și biologic, pentru prevenirea introducerii și pentru limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României nu poate constitui temeiul restrângerii exercitării accesului liber la justiție prin impunerea unor condiții excesive, de o asemenea manieră încât restrângerea temporară să se convertească într-o interdicție absolută de exercitare a dreptului de sesizare a instanțelor de judecată.

25. În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

26. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului**, în Dosarul Curții Constituționale nr.2687D/2021, nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantei Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10, 29, 32 și 33 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

28. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile Legii nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 28 septembrie 2020, în ansamblu, precum și sintagma „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*” din cuprinsul art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, în special. Autorii excepției au în vedere conținutul art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, așa cum a fost modificat prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.63/2021 pentru modificarea art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 30 iunie 2021. Acest articol de lege prevede: „*Toate actele administrative cu caracter normativ, inclusiv hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, cu acțiune în anulare la instanța competentă atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ.*”

29. Autorii excepției susțin că dispozițiile Legii nr.163/2020 sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art.1 alin.(3) și (5) privind statul român și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art.53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 126 alin.(6) privind instanțele judecătorești și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticilor de neconstituționalitate extrinsecă aduse Legii nr.136/2020, potrivit cărora, cu prilejul adoptării acestui act normativ, nu s-a solicitat avizul Consiliului Economic și Social, încălcându-se astfel prevederile constituționale ale art.1 alin.(3) și (5) coroborate cu art. 141, Curtea reține că, prin Decizia nr.216 din 7 aprilie 2022, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a respins ca neîntemeiate aceste critici. Pronunțând această soluție, Curtea a reținut că Guvernul și-a asumat în mod neechivoc că Legea nr. 136/2020 nu are impact socioeconomic, astfel că procedura de adoptare a acestui act normativ nu s-a realizat cu încălcarea art. 141 din Constituție referitor la rolul Consiliului Economic și Social. Cu privire la obligativitatea solicitării avizului Consiliului Economic și Social, Curtea a reținut că, spre deosebire de obligativitatea solicitării avizului Consiliului Legislativ, inițiatorul, în circumstanțe bine determinate, cum sunt și cele în care au fost inițiate și adoptate Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și Legea nr. 136/2020, poate să rețină o anumită marjă de apreciere.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția Deciziei nr.216 din 7 aprilie 2022 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Examinând în continuare criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate în cauză în raport cu prevederile art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, Curtea reține că dispozițiile acestui articol de lege au avut, succesiv, două redactări. Astfel, în forma inițială, inclusiv în cea rezultată în urma republicării legii, art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 a prevăzut că „*Toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim la instanța competentă, cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 5 zile de la publicarea actului administrativ în Monitorul Oficial al României sau de la data luării la cunoștință a conținutului actului în cazul nepublicării acestuia.*” Ulterior, prin dispozițiile art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.63/2021, soluția legislativă a

fost modificată pentru a se prevedea, în mod expres, obligativitatea publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a tuturor actelor cu caracter normativ, inclusiv a hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență, prin care se instituie, se modifică ori se dispune încetarea măsurilor din Legea nr.136/2020. Așa cum reiese din nota de fundamentare a actului normativ modificator, legiuitorul delegat a avut în vedere inclusiv necesitatea asigurării accesului liber la justiție, arătându-se, în acest sens, că lipsa publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a acestor acte normative administrative cu caracter normativ „provoacă consecințe grave asupra interesului public și a securității raporturilor juridice, fiind create premisele încălcării dreptului fundamental privind accesul liber la justiție”.

33. Un efect subsecvent modificării conținutului art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.63/2021 a fost acela al excluderii ipotezei potrivit căreia actele administrative cu caracter normativ, la care se referă acest articol de lege, puteau fi atacate cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă de la data luării la cunoștință a conținutului actului, întrucât această ipoteză se referea doar la actele nepublicate.

34. Astfel, în concepția legislativă actuală, toate acțiunile referitoare la actele administrative cu caracter normativ, inclusiv hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din Legea nr.136/2020 pot fi formulate în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ.

35. Curtea reține că, potrivit art.15 alin.(21) din Legea nr.136/2020, actele administrative la care se referă dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate fac parte din categoria actelor administrative menționate la art.5 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1154 din 7 decembrie 2004, respectiv acte administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al stării de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor. Acestor acte nu li se aplică dispozițiile art.14 și 15 din Legea nr.554/2004, astfel că executarea acestora nu poate fi supusă suspendării până la pronunțarea instanței.

36. Procedura de soluționare a acțiunii în anulare îndreptate împotriva actelor administrative cu caracter normativ la care se referă textul de lege supus controlului de constituționalitate derogă, sub mai multe aspecte, de la procedura prevăzută de Legea nr.554/2004, fiind evidentă intenția legiuitorului de a asigura soluționarea cu maximă celeritate a acestor cauze, prin asigurarea unor termene cât mai scurte. O astfel de necesitate este dictată, în mod imperativ, de faptul că măsurile ce pot fi dispuse în temeiul Legii nr.136/2020 privesc restrângerea exercițiului libertății individuale a persoanei, așa cum de altfel a reținut Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 458 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 2 iulie 2020. În acest sens, în paragraful 60 al deciziei amintite, Curtea a reținut că simpla menționare a unei măsuri privative de libertate, așa cum este internarea obligatorie pentru prevenirea răspândirii unor boli transmisibile, nu poate fi considerată ca fiind suficientă pentru a întruni condiția legalității. Așa cum reiese din prevederile constituționale și internaționale invocate, tot la nivelul legii, și nu prin acte normative subordonate acesteia, trebuie stabilite motivele și condițiile în care o astfel de măsură se poate dispune, procedura aplicabilă, dreptul persoanei de a ataca în justiție actul în temeiul căruia s-a dispus internarea sa obligatorie și asigurarea garanțiilor pentru un acces la justiție efectiv. În acest sens, se impune amintit că art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că „Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală”. De altfel, și Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a subliniat că un drept de acces la justiție efectiv nu se caracterizează doar prin posibilitatea instanței de judecată de a examina ansamblul mijloacelor, argumentelor și probelor prezentate și de a pronunța o soluție, ci și prin faptul că soluția pronunțată determină înlăturarea încălcării denunțate și a consecințelor sale pentru titularul dreptului încălcat [Decizia nr. 17 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2017, paragraful 42]. De asemenea, în paragraful 71 al Deciziei nr. 458 din 25 iunie 2020, Curtea a reținut că este imperativă asigurarea unui drept de acces efectiv la justiție, mai ales atunci când carantina dobândește toate caracteristicile unei privări de libertate. În acest sens, Curtea a amintit că măsura carantinei poate fi dispusă în mai multe forme, implicând grade diferite de restrângere a exercițiului drepturilor persoanelor cărora li s-a aplicat această măsură, iar controlul judecătoresc trebuie să asigure nu doar posibilitatea verificării conformității actului administrativ cu dispozițiile legale și constituționale, dar și analizarea proporționalității măsurii dispuse, în raport cu situația concretă avută în vedere.

37. Curtea reține că una dintre dispozițiile de lege prin care procedura prevăzută de Legea nr.136/2020 derogă de la prevederile Legii nr.554/2004 o constituie însăși reglementarea supusă

controlului de constituționalitate. Astfel, dispozițiile art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 instituie un termen pentru introducerea acțiunilor împotriva actelor administrative cu caracter normativ, inclusiv a hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor prevăzute de această lege de 5 zile de la data publicării acestor acte, termen care derogă de la norma de drept comun în materie, cuprinsă în art.11 alin.(4) din Legea nr.554/2004, potrivit căruia „Ordonanțele sau dispozițiile din ordonanțe care se consideră a fi neconstituționale, precum și actele administrative cu caracter normativ care se consideră a fi nelegale pot fi atacate oricând.”

38. Cu privire la instituirea unor termene în care persoanele interesate se pot adresa justiției pentru apărarea drepturilor sau intereselor lor legitime, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 110 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 22 martie 2005, a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se îndeplinește actul de justiție, a căror stabilire este de competența exclusivă a legiuitorului, așa cum reiese din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a statuat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreuneze accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind aceea de asigurare a unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional.

39. De asemenea, prin Decizia nr.39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.217 din 12 martie 2004, Curtea a reținut că este de principiu că impunerea prin lege a unor exigențe cum ar fi instituirea unor termene sau plata unor taxe, pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, chiar dacă constituie îngrijiri ale accesului liber la justiție, are o solidă și indiscutabilă justificare prin prisma finalității urmărite, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilităților de exercitare abuzivă a respectivului drept. Prin intermediul lor se asigură climatul de ordine, indispensabil pentru valorificarea pleneră a drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire. Este, totodată, de principiu că legiuitorul este competent să adopte asemenea reglementări, în virtutea art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

40. Cu toate acestea, Curtea a precizat că, având dezlegarea constituțională să procedeze ca atare, legiuitorul este ținut însă să o facă orientându-se după principiul *est modus in rebus*. Altfel spus, acesta trebuie să fie preocupat ca exigențele astfel instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu antreneze, în considerarea prevenirii unor eventuale abuzuri, o restrângere excesivă a exercițiului dreptului, de natură să pună sub semnul întrebării însăși existența sa.

41. În mod asemănător, prin Decizia nr.266 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr.464 din 25 iunie 2014, Curtea a precizat că orice limitare a accesului liber la justiție, oricât de neînsemnată ar fi, trebuie să fie temeinic justificată, analizându-se în ce măsură dezavantajele create de ea nu cumva depășesc posibilele avantaje. Prin Decizia nr.176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.356 din 27 aprilie 2005, Curtea a precizat că limitările aduse dreptului fundamental sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit de acesta.

42. Prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 8 mai 2015, Curtea a subliniat și că legiuitorul constituant a acordat o atenție deosebită accesului liber la justiție în materia actelor administrative ale autorităților publice, sens în care, considerând că prevederile art. 21 din Constituție - cu o sferă de aplicare generală - nu sunt suficiente, a consacrat, prin art. 52 și art. 126 alin. (6) din aceasta, garanții suplimentare și specifice ale controlului judecătorec asupra acestui tip de acte juridice, având în vedere că astfel este protejat în mod eficient dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. În ceea ce privește modalitatea de realizare a controlului judecătorec al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, Curtea a reținut că, în lipsa oricărei distincții în cuprinsul art. 126 alin. (6) teza întâi din Constituție, acest concept se referă, în egală măsură, atât la controlul de legalitate al actelor administrative ale autorităților publice exercitat pe cale principală, cât și la controlul de legalitate al acestora exercitat pe calea incidentală a excepției de nelegalitate (a se vedea, în acest sens, paragrafele 18, 21 și 22 din Decizia nr. 267 din 7 mai 2014).

43. În ceea ce privește instituirea termenului prevăzut de art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, Curtea apreciază că este necesar a se analiza dacă reglementarea, care prevede o evidentă limitare a exercițiului dreptului de acces liber la justiție în raport cu dispozițiile de drept comun în materia contenciosului administrativ, este fundamentată pe temeiuri care justifică soluția legislativă

criticată și asigură un echilibru între interesele protejate și drepturile individuale al căror exercițiu a fost restrâns. Altfel spus, Curtea apreciază că se impune efectuarea unui test de proporționalitate.

44. În acest sens, Curtea amintește cele statuate referitor la principiul proporționalității prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, și Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30, în care a arătat că „orice măsură luată trebuie să fie adecvată - capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară - indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională - justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit.” Astfel, Curtea a apreciat că, în vederea realizării testului de proporționalitate, trebuie, mai întâi, să stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim. De asemenea, Curtea a precizat, prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, că pentru corecta aplicare a testului este necesară examinarea fiecăruia dintre cele trei elemente în ordinea respectivă.

45. Urmând reperatele mai sus arătate, Curtea va analiza în continuare dacă soluția legislativă criticată pe calea prezentei excepții de neconstituționalitate este justificată de un scop legitim, dacă este adecvată acestui scop, necesară și dacă se păstrează un just echilibru între drepturile și interesele în concurs pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit.

46. Cât privește scopul urmărit de legiuitor prin instituirea termenului reglementat de art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, Curtea apreciază că acesta **nu** poate fi circumscris nevoii de apărare a intereselor persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime ar fi vătămate prin actele normative administrative la care se referă acest text de lege. Astfel, dacă celeritatea soluționării cauzelor atunci când se pune în discuție însăși restrângerea libertății individuale a persoanei apare ca un imperativ, așa cum a subliniat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 458 din 25 iunie 2020, anterferită, reglementarea unor termene procedurale scurte servește acestui scop doar din momentul în care apare interesul persoanei de a se adresa justiției în vederea apărării drepturilor sale. Acest moment nu poate fi identificat însă cu data publicării actului administrativ normativ, ci cu momentul de la care acest act are incidență și produce efecte asupra unei persoane. Or, Curtea constată că, în ceea ce privește actele normative privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor, acestea pot deveni incidente și pot produce efecte în ceea ce privește restrângerea libertății individuale la o dată ulterioară publicării acestor acte și care depășește cu mult termenul de 5 zile de la publicare, prevăzut de lege. Este cazul, spre exemplu, al unor persoane care intră pe teritoriul României, după termenul prevăzut de art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, fiind supuse măsurii carantinei, reglementată prin acte administrative normative pe care ar avea interesul să le conteste. De asemenea, în aceeași situație se află și persoanele pentru care se dispune măsura izolării la o dată ulterioară termenului prevăzut de art.15 alin.(4). Acestea, deși nu au avut interesul de a contesta actul administrativ normativ în termenul de 5 zile de la data publicării sale, se vor vedea puse în imposibilitatea de a mai formula o acțiune în justiție în momentul când vor avea interesul să o facă.

47. Rezultă, în consecință, că rațiunile instituirii reglementării criticate trebuie căutate în direcția protejării unor interese publice, respectiv a stabilității juridice în ceea ce privește actele normative care se referă la instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor carantinei și izolării. Astfel, apariția unui vid legislativ în materie, ca urmare a lipirii de efecte a acestor acte administrative, efect al anulării lor în urma atacării în justiție, într-o perioadă în care existența unor măsuri prompte și adecvate în situații de risc epidemiologic și biologic este imperativă pentru prevenirea introducerii și limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României are efecte deosebit de grave asupra sănătății publice. Prin urmare, este justificată intenția legiuitorului de a limita cât mai mult posibilitatea apariției unor astfel de situații. Este și motivul pentru care art.15 alin.(21) din Legea nr.136/2020 dispune că în acțiunile privind actele administrative prevăzute la alin.(4) nu sunt aplicabile dispozițiile art.14 și 15 din Legea nr.554/2004 privind suspendarea executării actului și solicitarea suspendării prin acțiune principală. Astfel, executarea acestor acte administrative nu poate fi suspendată pe durata soluționării acțiunilor în anulare formulate în contencios administrativ.

48. Soluția legislativă criticată, care limitează termenul în care actele administrative normative privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor reglementate de Legea nr.136/2020 la 5 zile de la data publicării acestor acte răspunde, de asemenea, scopului urmărit de legiuitor, asigurând că, după expirarea acestui termen scurt, aceste acte sunt sustrate controlului judecătoresc.

49. Curtea urmează să analizeze însă dacă necesitatea protejării unor interese publice, chiar și a celor care privesc sănătatea populației, poate fi considerată ca reprezentând un argument suficient și proporțional cu limitarea exercițiului dreptului de a supune controlului judecătoresc actele administrative cu caracter normativ la un termen de 5 zile de la data publicării acestor acte.

50. În contextul acestei analize, Curtea apreciază că sunt relevante cele reținute anterior în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, anterferită, în care a analizat dispozițiile

art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 18 mai 2007, modificată și completată prin art. 1 pct. 1 și 2 din Legea nr. 160/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 3 octombrie 2012. Aceste dispoziții de lege, în mod asemănător prevederilor art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020, limitau dreptul de a ataca în contencios administrativ ordinele și deciziile emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în exercitarea atribuțiilor sale - acte administrative unilaterale cu caracter normativ- la un termen de 30 de zile de la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv de la data la care au fost notificate părților interesate. Declarând neconstituționale aceste dispoziții legale, Curtea a reținut că actele administrative cu caracter normativ scăpau controlului judecătoresc, întrucât, după expirarea termenului de 30 de zile, împotriva acestora nu se mai putea exercita nicio acțiune directă, deoarece, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, nu puteau fi aplicate prevederile legii generale în condițiile existenței unei legi speciale care fixează expres un anumit termen. De asemenea, așa cum s-a arătat, acest tip de acte nu putea face obiectul unei excepții de nelegalitate, aceasta fiind o modalitate de contestare specifică actelor administrative cu caracter individual. În consecință, ordinele și deciziile emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, acte administrative unilaterale cu caracter normativ, beneficiau de prezumția absolută de legalitate după 30 de zile de la publicare, dacă în acest interval niciun operator economic nu introducea în fața Curții de Apel București o acțiune în contencios administrativ în vederea verificării legalității acestora pe calea principală a acțiunii în anulare. Prin urmare, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate introduceau o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, prin stabilirea termenului de 30 de zile pentru contestarea actelor administrative cu caracter normativ, fără ca această excepție să fie expres prevăzută de art. 126 alin. (6) din Constituție, care se referă, sub acest aspect, doar la actele ce privesc raporturile cu Parlamentul, și ale actelor de comandament cu caracter militar. Curtea a amintit că art. 126 alin. (6) garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, fără nicio distincție între tipul acestora - individual sau normativ, în privința actelor administrative cu caracter normativ legea specială examinată eliminând posibilitatea atacării lor în justiție peste termenul imperativ de 30 de zile, prin derogare de la art. 11 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 și de la art. 126 alin. (6) din Constituție. Or, Curtea a apreciat că o asemenea excludere are valențele unei noi excepții referitoare la actele juridice sustrate controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, ceea ce determină încălcarea art. 21, a art. 52 și a art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală.

51. În sprijinul soluției pronunțate prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, Curtea a invocat și cele reținute anterior prin Decizia nr. 1037 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, când a admis, pentru argumente de aceeași natură, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) din Legea concurenței nr.21/1996, prin care se stabilea un termen pentru atacarea în contencios administrativ a actelor administrative cu caracter normativ emise de Consiliul Concurenței.

52. Având în vedere aceste repere jurisprudențiale, Curtea apreciază că restrângerea exercițiului dreptului persoanei de a ataca în justiție actele administrative cu caracter normativ vizând măsurile reglementate de Legea nr.136/2020, până la afectarea substanței înseși a acestui drept, este contrară prevederilor constituționale ale art.21, ale art.52 și ale art.126 alin.(6) care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative emise de autoritățile publice, atât timp cât acestea nu fac parte din excepțiile prevăzute în mod limitativ de textul constituțional.

53. Dezideratul legiuitorului de a proteja sănătatea publică prin dispozițiile Legii nr.136/2020 nu poate constitui un argument pentru a decide altfel. Astfel, protejarea sănătății publice prin asigurarea stabilității normative în materia măsurilor dispuse în situații de risc epidemiologic și biologic, pentru prevenirea introducerii și limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României, se realizează în mod eficient prin interdicția suspendării executării acestor acte normative pe durata soluționării acțiunilor în anulare formulate în contenciosul administrativ. Curtea apreciază însă că cea mai eficientă protecție o constituie asigurarea legalității și temeiniciei acestor acte de către înșiși emitenții lor, care garantează invulnerabilitatea acestora în fața oricărui control judiciar. Blocarea dreptului de a supune controlului judecătoresc aceste acte administrative cu caracter normativ nu este și nu poate fi privită ca o soluție constituțională.

54. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin. (1) lit. A.d), art.29, art.32 și art.33 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

1. Admite excepția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și de Cristian Adrian Secu în Dosarul nr.4657/2/2021 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că sintagma „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*” din cuprinsul art.15 alin.(4) din Legea nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic este neconstituțională.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori și constată că Legea nr.136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, în ansamblu, este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Avocatului Poporului și Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2022.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO